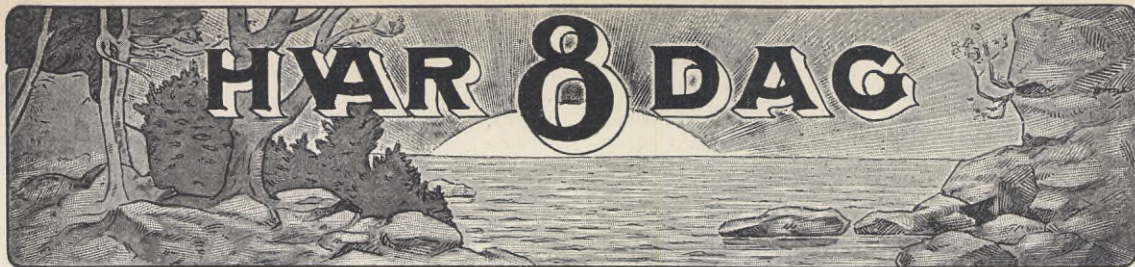

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de ärg.

Den 19 juli 1903.

N:o 42

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *A. U. Bååth* (med 1 porträtt). *Kongresserna* (med 16 illustrationer). *Två monument* (med 4 illustrationer). *Trenne kandidater till S:t Petri stol* (med 3 porträtt). *Närmandet mellan England och Frankrike* (med 1 illustration). *Några bilder från Leo XIII:s vatican* (med 5 illustrationer). *På skild vägar*. Utkast för HVAR 8 DAG af Gösta Geijer. *Den stora internationella automobiltäflan om Gordon Bennetts pris* (med 2 illustr.) »*Petite Mignon*». För HVAR 8 DAG af Th. Kandal. *Veckans porträttgalleri* (med 29 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

Foto. Jonason, Göteborg

Klisché; Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Skalm—Gbg.

A. U. BÅÅTH.
MED ANLEDNING AF 50-ÅRS DAGEN.

För att rätt förstå A. U. BÅÅTHS stora betydelse för modern svensk diktning, måste man kasta en, om också blott flyktig, blick tillbaka på den tid och de förhållanden, hvarunder hans första litterära alstring blef till. Det hade börjat höja sig röster mot den Tegnérska efterklangpoesien och ett ögonblick hade de båda diktare, som voro 1840-talets enda, verkliga skaldar, Talis Qualis och Orvar Odd, satt sinnena i jämsning, väckt de slumrandes oro, de räddhågades fruktan med sina friska frihetssånger, sina blodfulla ungdomsrytmer, men det fanns ingen dådstark ungdom som lyssnade till maningen, det steg väl diktare fram att sjunga den demokratiska folk rörelsens klangfulla lof, men när de politiska drömmarne slogos till jorden, myllades också den sista sångarillusionen i sin graf och man nöjde sig med att gå och vänta på 60-talets signatur-rimmerier, hvars snusföruftiga hvardagsfunderingar och svärmiska resignations-undergifvenhet sattes i konstens ställe. Med undantag för en enstaka signatur-poet, som var en verklig skaldenatur och som gaf både rika löften och delvis fyllde de kraf han gaf rätt att ställa, klingade det inga äkta toner, som hade något att bära fram, lyftes det ingen stämma, hvare klang det nya friska, det unga starka, det som var bud om det länge väntade. 70-talet hade kommit, utifrån ljud gnyet af viljor i strid, steg skenet af nytända bål, men Sveriges ungdom sökte skydd bak höga vallar, bak gammalt godt, som blifvit sämre, bak minnena af dåd, som voro svunna släktens. Då kom ändtligen under årtiondets sista år den strömning in i svensk litteratur, som skulle komma att verka ränsande och befriande, lyftande och stärkande. I den rytmiska dikten bröts vägen af A. U. Bååth, som förde realismen in i den bundna formen, gaf verklighetstanken häfd i versens rike, förlånade tidens idéer dess första poetiska gestaltning. Samtidigt med att August Strindberg som ett väldigt åskväder drog in i den berättande konsten och Per Ekström som den förste impressionisten inaugurerade en ny tid i måleriet, uppträdde A. U. Bååth som den målmedvetne reformatorn i verskonsten. Så som han målade det skånska landskapet i sjungande stanser hade ingen gjort det förr, så som han i originella vändningar och huggen formgiftning skref nya lagar för en ny konst hade ingen försökt det. Det var något kärft i formen, till dels inspirerad af den klangstarka, frastria isländska poesien, som han då studerade så ifrigt för att senare tolka så fullödigt, och det gaf den skånska bondfärgen med öfverförande realistisk verkan. Han gaf dels landskapet, det tjugusende poesimättade sydsvenska natursceneriet med dess stora, rena linier, dess vaga konturer, dess vemodfulla stämning af lättvibrerande toner öfver milsvida jordar, däri han dock visade en aldeles afgjord förkärlek för det speciella, den pittoreska detaljen, det karaktäristiska särdraget; dels målade han med breda pänseldrag och saftiga färger och med en mild och fin humor i ögonvrån den provinsiella genren, fiskaren vid sin tjärade båt, bonden vid plog och harf, danamannen på kyrkvallen och i sin stuga, glad och sorgsen, i helg och söcken.

A. U. BÅÅTH var vid tiden för sin litterära debut vid pass 25 år gammal. Han föddes nämligen den 13 juli 1853 i Malmö, där fadern var fängelsepredikant och hvarifrån sonen bevarat de minnen från lifvet bak vallar och grafvar, som han gifvit så yarmt och djupkändt uttryck i sina barndomsminnen i diktsamlingen »Vid allfarväg». Då sonen var fyra år gammal förflyttades fadern som kyrkoherde till Hammarlöfs församling ute på den stora Söderslätt. Härifrån mottog han sina starka-

ste barndomsintryck, här lades grunden till hans starka, sunda kärlek till den milvida slätten, till Skånes land, till naturen öfver hufvud. Modern, som var en fin och nobel natur, formade hans ljusa barnasinne i sin bild, hennes förtröstansfulla lifssyn, hennes tro på det goda och vackra, hennes orubbliga optimism gick igen i sonen. Mången dikt af Bååth talar om huru kärleken till modern gjorde honom lifvet ljusst och rikt och lätt förfogade alla skymmande moln. Modern, från hvilken han ärfde skaldegåfvan, öppnade tidigt hans sinne för poesien. Efter slutade skolstudier i Malmö blef han, vid 18 år, student och kom därefter till Lund, där han genast tog itu med klassikerna, men hastigt glömde det filologiska för det estetiska. Han tog liflig del i de nymodiga rörelser, som pulserade starkast i tiden, och särskildt samlade sig hans intresse om den nya folkhögskoletanken, som just nu hunnit öfver Sundet och satte sinnena i rörelse. Samtidigt vände sig hans håg mot studiet af den fornnordiska diktkonsten, som han fick smak för genom beröringen med åtskilliga isländska studenter och forskare i Köpenhamn. Det var vid denna tiden hans diktarädra började flöda. Den unga studenten, som på en gång var drömmare och verklighetsnatur, och som älskade forntid och nutid med samma friska, blodfulla kärlek, sjöng sina första sånger till folkhögskoletankens lof, till Islands pris, till den unga hetarens svärmiska förhärligande, han tecknade med samma ljusa tro sina historiska bilder och sina moderna situationer, men helst och oftast målade han den skånska naturen, som han kände sedan barnaåren och som han vuxit samman med under ungdomsårens eviga flackande omkring på hästryggen, nummerhästen, från hvars rygg inspirerats de första dikter, hvarmed Skåne infördes i litteraturen. Efter sin debut 1879 har Bååth framlevat sitt lif som i främsta rummet lyrisk diktare och isländsk tolkare, hvarjämte han, sedan han avslutat sina studier med en doktorsafhandling om kompositionen i några isländska gamla dikter, verkat som föreläsare och föredragshållare i skilda ämnen och för mycket olika auditorier. Vid början af 90-talet blef Bååth utsedd till intendent vid konsthist. afd. vid Göteborgs museum. Han har alltsedan bevarat sin kärlek till den sydliga provinsen lika frisk och vi möta i hans senaste diktsamling, »Ungmön från Antwerpen och andra dikter», skånska toner med samma styrka, samma charme, samma friskhet och färg som i den första alstringstiden. Men samtidigt därmed möta vi ljusa, salta sommarmålningar från den fagra strand vid Sveriges västkust, där skalden sedan flere år tillbringar sina somrar, nämligen Gottskär.

Under ett besök, som vi nyligen aflade på Gottskär, hade vi tillfälle se hur Skåne-diktaren tillbringar sin dag. Vid 9-tiden på morgonen kommer den fryntlige skalden från sin stuga ner genom byn och tager vägen till badhuset. Han tumlar sig som en Böcklinsk hafsgud i den djupgröna sältan, ty han älskar hafvet mellan västkustskären. Efter återkomsten från badet, frukosterar han med »höga vederbörande», Bååths och de närmaste vännernas skämtsamma namn på hans vackra unga fru, och sedan börjar arbetet vid skrifbordet, där han tillbringar hela förmiddagen, upptagen af sina isländska eller gammalgermanska tolkningar. Före middagen möter man honom åter på väg till badhuset och under eftermiddagen, som han delar mellan skrifbordet och trädgården, händer det som oftast att han ånyo en gång uppenbarar sig hos badmästaren, hvilkens bäste kund han har varit i åtskilliga år. Det är ett lika enkelt som sundt och naturenligt lif han lever ute i den härliga västkustnaturen och det är därför mindre förvånansvärdt att han här hämtar förnyad styrka i lif och diktning.

KONGRESSERNA.

Kongressernas tid är det nu i Sverige, och det icke minsta antalet möten har, såsom naturligt är, kommit på hufvudstadens anpart.

I förra veckan afhölls sålunda i Stockholm Femte nordiska mötet för abnormsaken, hvilket räknade prins Carl till hederspresident. Deltagarne i kongressen uppgingo till omkring 700 personer. Till vicepresidenter utsågos bestyrer Sæthre, Bergen, geheimetatsråd Goos, Köpenhamn, och inspektor Forsius, Helsingfors. Till generalsekreterare valdes enhälligt bestyrelsens sekreterare, majoren O. v. Feilitzen, och till vice sekreterare bestyrer Krokstad, Trondhjem, kancelliråd Thomassen, Köpenhamn, och blindläraren Rupert, Tomteboda.

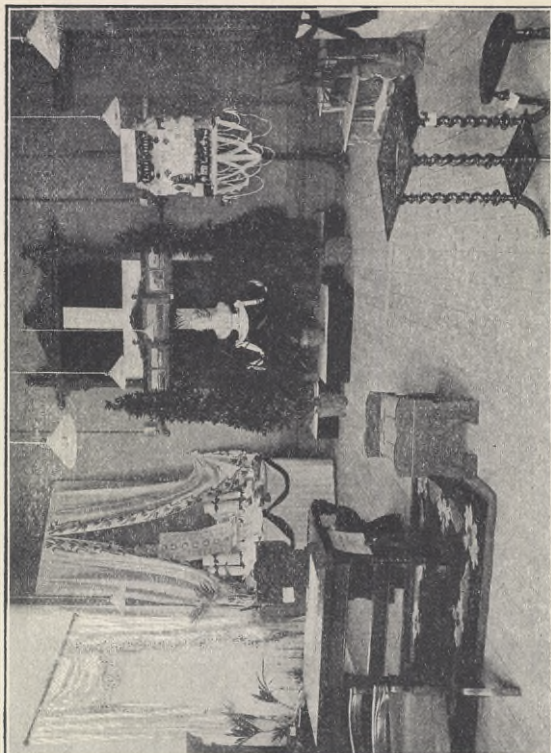
Kongressen arbetade ihärdigt gemensamt och på olika sektioner, och många värderika föredrag höllas. Utflykter företogs till anstalter för abnorma, hvarjämte flere festligheter ägde rum.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg

FEMTE NORDISKA MÖTET FÖR ABNORMSAKEN: Grupp af mötesdeltagare.

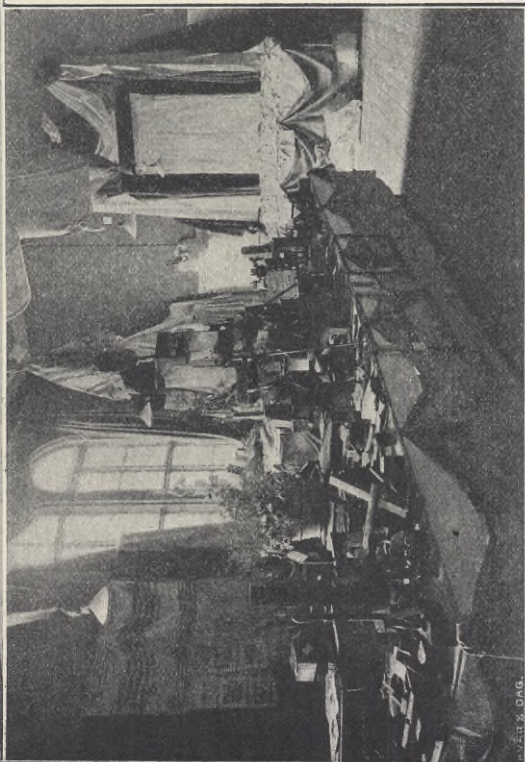

Kilck: Ernst Sjöberg

DANSKA UTSTÄLLNINGEN.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I SHINA.

FEMTE NORDISKA MÖTET FÖR ABNORMSAKEN:
SVENSKA (öfverst) och FINSKA UTSTÄLLNINGARNE.

Med mötet har varit förenad en af major v. Feilitzen anordnad utställning af arbeten, uteslutande utförda af lytta och vanföra, döfstumma, blinda och sinnesslöa. Det var så väl svenska som danska och finska anstalter, hvilka exponerade prof på lärjungarnes konstskicklighet. Ja, detta ord är verkligen på sin plats, ty många af till och med idioter och sinnesslöa personer utförda saker vittna om konstnärlig blick och äro riktigt vackra!

*

Den 7—9 juli ägde likaledes i Stockholm rum Fjärde nordiska mötet för lervaru- och stenindustri, rörande för vårt land särdeles viktiga tillverkningar. Ordförandena blefvo: O. A. Thorne för Norge, direktör H. H. Schou, Knabstrup, för Danmark, samt disponent Berg för Sverige.

Bland föredragen märktes ett, om tegeindustrien i Stockholmstrakten, af ingenjören O. Hirsch och ett annat, om nyheter i tegelverksdriften och takstensfabrikationen, af danske ingenjören Otto Bock.

Utflykter företogs till tegelverk i hufvudstadens närhet samt till Gripsholm, och ett par animerade tester ägde likaledes rum.

*

»Stockholmsveckan» har nu åter ägt rum. Stockholmsveckan är, som bekant, den tid, hvarunder K. Svenska Segelsällskapets medlemmar kappsegla å Kanholmsfjärden eller till hafs utanför Sandhamn och genom mod och skicklighet söka slå hvarandra. Det är ett friskt lif, som då rör sig i skärgården, och Stockholmsherrarne visa då lotsarne, att de förra icke heller äro bortkomna på det våta elementet.

Från årets prisseglingar bringa vi här några vällyckade bilder, som böra intressera alla.

*

Foto. Lindahls fot.-aff., Sthlm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Oby

FJÄRDE NORDISKA MÖTET FÖR LERVARU- OCH STENINDUSTRI: Grupp af mötesdeltagare.

Förliden lördag anlände deltagarna i »Deutsche Schiffbautechnische Gesellschaft» till Stockholm. Detta skeppsbyggerisamfund är ett af de största och mest inflytelserika vetenskapliga samfund i Tyskland. Resan hit har företagits å två nya, präktigt inredda tyska oceanångare, nämligen Tyska Ostafrika-liniens postångare

Feldmarschall, om 6,300 bruttoregister-ton, och Norddeutsche Lloyds likaledes nybyggda postångare Seydlitz, om 8,000 ton.

När detta skrives, ha de allvarliga förhandlingarne ännu icke börjat, men vi äro redan nu i stånd att återgifva porträtten af fyra af sällskapets mest framstående medlemmar.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Oby

STOCKHOLMSVECKAN.

Kontre-amiralen F. W. Lenman, eskaderchef (1). Kaptenen greve H. Hamilton (2), grosshandl. John A. Bäckström (3), direktör H. van Rijswijk (4), kaptan Frestadius (5), ingenjör Roth (6).

TRENNE FRAMSTÅENDE SEGLARE:

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

SVANHILD
egare F. H. Bünsow.

KARIN
egare Rådman R. Öhnell.

Kliché: Bengt Stilleforsparre.

OBERON
egare E. Roth.

Geheimeregeringsrådet
professor E. BUSLEY.
Ordf. i »Deutsche Schiff-
bautechnische Gesellschaft».

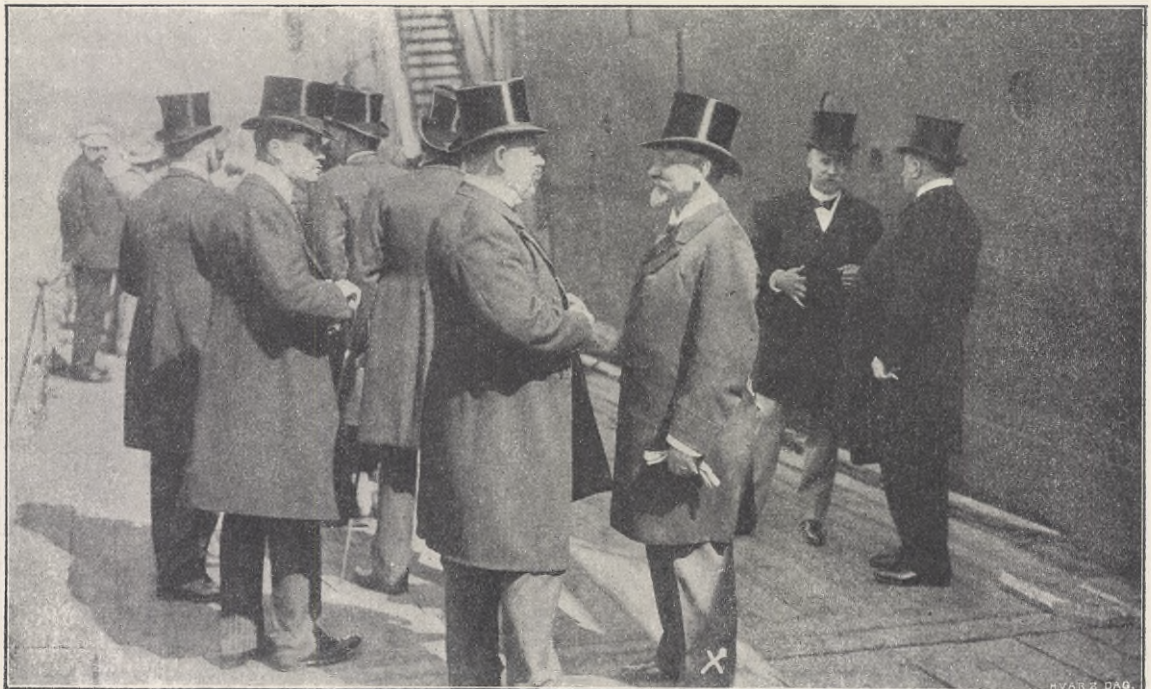
FR. ACHELIS.
V president och hufvud-
redare för Norddeutscher
Lloyd.

Bergsbesitzer, kommerserådet
G. SACHSENBERG.
Led. af sällskapets styrelse.

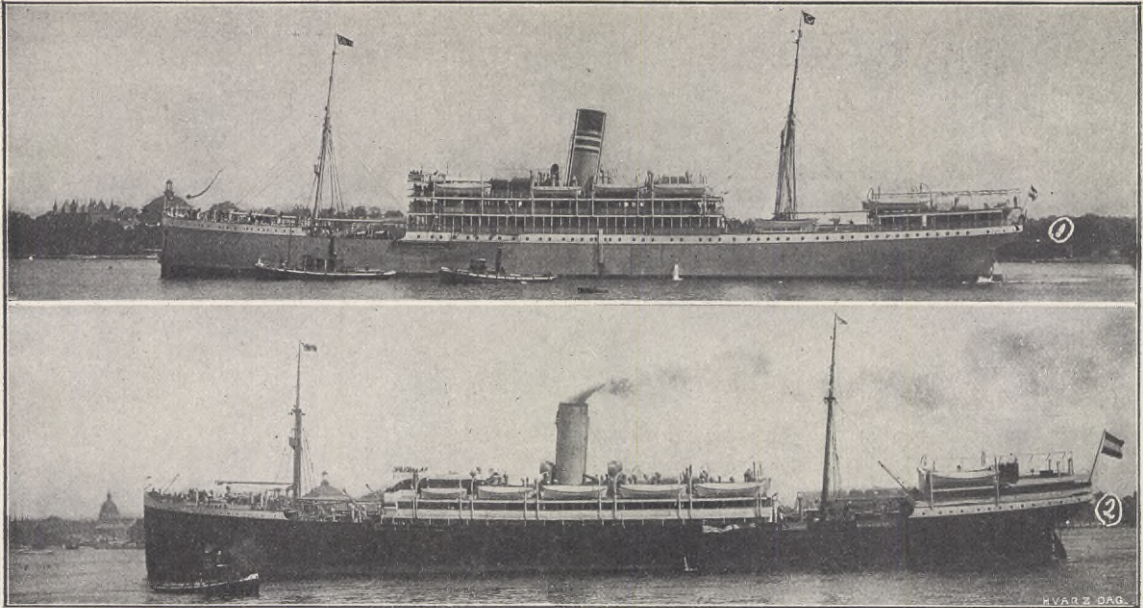
KONTRE-AMIRAL SCHMIDT.
Hitväntades, men blef
förhindrad.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

»SCHIFFBAUTECHNISCHE GESELLSCHAFTS» BESÖK I STOCKHOLM: Grupp af deltagare.
Professor E. Busley (X).

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Stilleforsparre Sthlm.—Gbg

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gdg

»SCHIFFBAUTECHNISCHE GESELLSCHAFTS» BESÖK I STOCKHOLM: 1. »Feldmarschall» om 6,300 reg.-tons, 2. »Seydlitz» om 8,000 reg.-tons; de ångare, med hvilka de tyska gästerna anlände till Stockholm.

TVÅ MONUMENT.

Vid Mora strand i Dalarne, vid Siljan, aftäcktes lördagen den 11 juli i kronprinsens närvaro den af Anders Zorn modellerade bilden af Gustaf Vasa. Zorn, den världsbekante målaren och etsaren, är ju själf en Dalason, och sitt förslingsverk i skulpturen — åtminstone sitt första stora arbete, ty han lär väl förut för sitt nöjes skull ha försökt sig äfven på denna konstgren — har han skänkt Dalafolket, hvilket sedan bekostat bystens gjutning i brons.

Det var julen 1520, som Gustaf Vasa från den så kallade Klockropen i Mora talade till folket, som likväl icke ville lyssna till hans tal om att befria fäderneslandet ur danske konungens våld.

Bilden framställer Gustaf Vasa, förklädd till dal-karl, i hvit, med hyskor och hakar väl tillknäppt vadmalsrock, omskärt af ett knifslidsbälte, och benen tätt omslutna af snödamasker. I vänstra handen håller Gustaf hufvudbonad och härvantar, under det den högra är fri och färdig att energiskt knytnäs. Ansiktet är omslutet af den uppstående rockragen och det rundklippta håret, hvilket liksom rockskörten drifvas framöfver af den lekande nordanvinden. Anletsdragen bära uttryck af förtviflad hopp-löshet; ty svaret var ju att »förse sig dädan hvart han kunde, ty de (Morakarlarne) ville blifva vid den trohet de svurit konungen».

Gustaf Vasa-bysten betecknar utan tvifvel en ny märkespunkt i Zorns rika alstring. Han har med denna bild i mångt och mycket brutit med slen-trianen och åstadkommit något nytt och lefvande.

Söndagen den 5 juli invigdes uppe i Jämtland den minnessten öfver Georg Adlersparre, som rests på en dominerande kulle vid en vik af Storsjöns västra del.

Adlersparre, fosterlandets räddare i ett mer än vanligt kritiskt ögonblick, var, som bekant, en son af Jämtland. Han föddes nämligen i Myssjö den 28 mars 1760. Dessa data stå äfven å den vackra minnesstenen, liksom data beträffande den store fosterlandsvännens död, som inträffade å Gustafsvik (vid Kristinehamn) den 23 september 1835.

Stenen har tillkommit genom en på initiativ af allmogen i Adlersparres hembygd företagen insamling. På slingorna rundt omkring å stenen läses: »Frihetens väktare. Fäderneslandets räddare. Folkets vän. Jämtar reste stenen.» Dessa epitet rörande den aflidne äro ju fullkomligt på sin plats. Ty en frihetens sanne väktare var Adlersparre alltid, icke blott därigenom att han hindrade en omöjlig monark från att fortsätta sin fördärfbringande bana, utan också genom de villkor han uppställde för sitt deltagande i revolutionen mot Gustaf IV Adolf, att intet blod skulle gjutas, intet folkupplopp tålas. Och som en frihetens väktare och folkets vän visade han sig också i sina skrifter, hvaribland »Läsning i blandade ämnen» var af stor väckande betydelse för sin tid.

Vi visa å sid. 668 och 671 fotografier af de båda monumenten jämte tvänne bilder från aftäckningshögtidigheterna.

GUSTAF VASA-MONUMENTET I MORA.

Fotografierna tagna speciellt för HVAR 8 DAG af fotograf G. W. Dahlgren, Malmö.

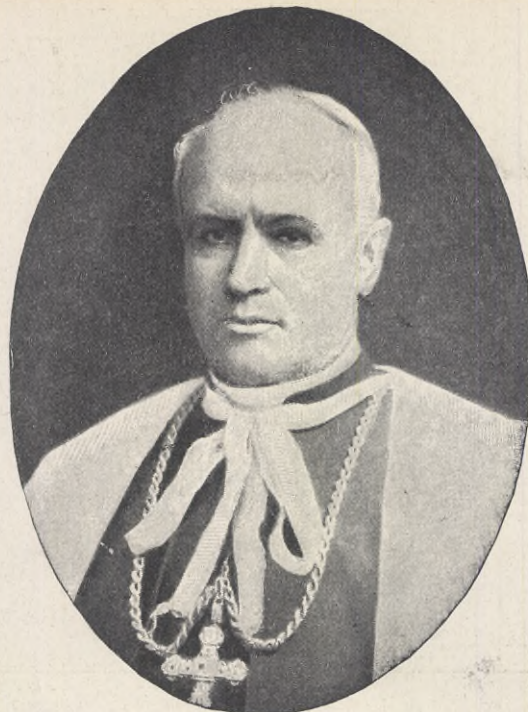
Öfre bilden: Från aftäckningshögtidligheterna den 11 Juli. Å bilden märkas H. K. H. Kronprinsen (1) och Landshöfding Holmquist (2).

Nedre bilden: Anders Zorns Gustaf Vasa-monument vid Mora strand i Dalarne.

Kliché: Kem. A.-B., Bengt Sjöfversparre Stlm.—Gbg

TRENNE KANDIDATER TILL S:T PETRI STOL.

DE TRENNE SOM
LEO XIII:S EFTER-

TRÄDARE FRÄMST
NÄMNDE KARDINA-
LERNÄ.

KARDINAL SERAFINO
VANNUTELLI.

KARDINAL OREGLIA.

KARDINAL GOTTI.

NÄRMANDET MELLAN ENGLAND OCH FRANKRIKE.

Efter fotografi.

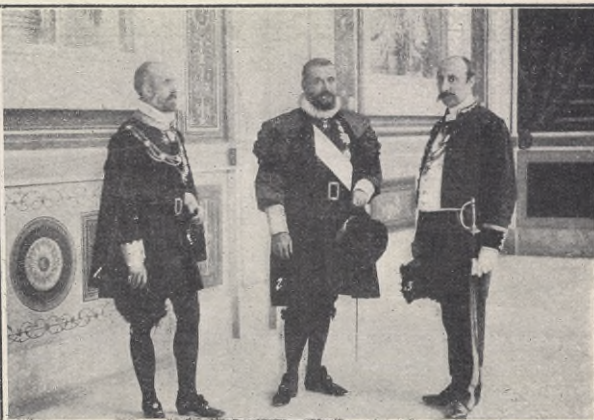
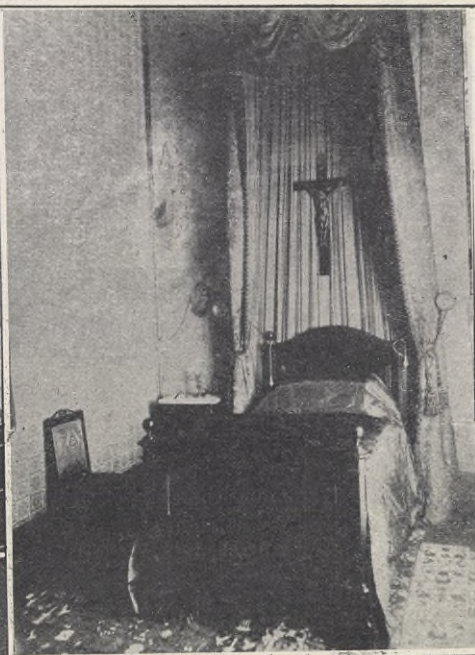
Kikohd i Kem. A.-B. Bengt Stiftersparre Stålm—Oby

PRESIDENT LOUBET PÅ BESÖK HOS KONUNG EDWARD: De bägge statscheferna åka genom London.

Ett närmande mellan de båda nabo-stormakterna har ständigt synts lika önskvärdt som svårt att åstadkomma. De gamla fiendtligheterna och afunden därtill ha under tidernas längd alstrat ett rätt hjärtligt, ömsesidigt hat. Och under Dreyfustiden för Frankrike och Boerkriget för England gäfv sig dessa känslor ytterligt kraftiga uttryck. Emellertid har konung Edward med statsklok blick och kraftig vilja arbetat på ett närmande, som nyligen började med hans besök i Paris.

Nu återgäldar Frankrikes president besöket och vid båda tillfällen har respektive länders press i allmänhet varit uppmärksam och älskvärd mot de höga gästerna. Isynnerhet skattar England presidentens visit mycket högt och detta visar hvilket ofantligt inflytande konung Edward vunnit öfver sitt folk. Och för oss, som tillhöra de mindre staterna, äro dessa närmanden i fredens namn mellan stormakterna af största intresse.

NÅGRA BILDER FRÅN LEO XIII'S VATIKAN.

Efter fotografi.

KARDINAL RAMPOLLA, Påfvens sekreterare.

SÅNGKAMMAREN, DÅR LEO XIII NU
LIGGER SJUK.

TVÄNNE PÅFLIGA HOFMÅN (1 & 2) samt D:R LAPPONI,
Påfvens lifläkare (3)
STOR AUDIENS HOS LEO XIII i Sallo Borgia. Vid påfvens sidor kardinalerna
Oreglia (1) och Rampolla (2).

FAMILJEN PECCI: Påfven som nuntie i Bruxelles (1), hans äldre (2) och yngre (3)
bröder samt den äldres maka (4) och barn.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sklm—Gbg.

HVAR S. DAG.

MONUMENTET ÖFVER GEORG ADLERSPARRE.

Se sid. 667.

AFTÄCKNINGEN DEN 5 JULI 1903.

Amatörfoto.

VID AFTÄCKNINGEN.

Kliché - Bengt Skjörsparre.

MONUMENTET.

PÅ SKILDA VÄGAR.

Utkast för HVAR 8 DAG af GÖSTA GEIJER.

Redbar och nykter, stråfsam och plikttrogen hade Börje vunnit befälets obegränsade aktning och för troende. Inåtvänd och färdig, spillde han ej flersord än hvad som nätt och jämt behöfdes, arbetade oförtrutet, och som han var stor och stark som en jätte, arbetade han för två. Hans kamrater vid järnvägsbyggnaden ansågo honom litet smått underlig, och städse var han föremål för deras undran och förundran.

Trots flerårigt samarbete hade dock ingen af dem lyckats komma honom närmare än förut eller vinna hans förtroende.

Ständigt lika otillgänglig och tystlåten gick han helst sin egen väg, och var dem lika främmande och oförstådd nu som då han kommit till banarbetet. Hvem han egentligen var, eller hvarifrån han kommit, visste ingen.

En gång hade en af dem under rusets inflytande och i dumdrigt öfvermod försökt bringa honom ur hans oföränderliga inbundenhet genom en groft kränkande skymf. Men den annars foglige och fredlige unge jätten, hade då tagit den förfördelande, äfven han en ovanligt stor och kraftfull man, och lyft honom i höjden, länge hållit honom så, och därpå som en vante handlöst slungat honom i närmaste grusgrop. Detta kraftprof ingaf både respekt och beundran, och efter den betan fann man det rådligast att hålla sig på vederbörligt afstånd och lämna honom i fred. Men med ett visst spanande och nyfiket intresse iakttog man honom dock städse.

Ingen börda tycktes genera hans fysiska krafter, men att något särskildt tyngde hans sinne, därom var man allmänt ense. Men hvad? Därom var man däremot ej på det klara. Stunder af grubbel och tryckande svärmod hade på senare tider ofta afbrutit hans annars lugna och jämna lynne, och man hade särskildt bemärkt, att ju mera järnvägsbyggnaden framskred, desto talrikare blefvo dessa stunder.

En dag under middagsrasten satt han som vanligt tyst och oberörd och på afstånd från de andra

arbetarne, som placerat sig i en sluten krets under lifligt samspråk. Man lyckönskade sig särskildt till att ha kommit till en station med mera bebodd och odlad bygd än de föregående.

»Här ha vi det bra», sade en, »godt om proviant är det, ingen brist på hvarken det ena eller andra, tillräckligt med både mat och dryck, regält folk, fina inkvarteringar och — såna granna töser se'n. Eller, Olsson du? Hvad säger du t. ex. om Anna på Bäckmyren? Har du hunnit med att lägga ut dina garn i det farvattnet än, din lurifax?»

Den tilltalade, som i sina kamraters ögon — och ej minst i sina egna — gick och gällde som en riktig kvinnotjusare, log ett själfbelåtet grin och genmålde:

»Var så säker, ditåt lutar det, och om jag nu skall tillstå som sanningen är, så inte har jag funnit henne så rasande omedgörlig som folk vill...»

»Åh, tag mun lagom full du», inföll nu en annan, »och var måttligt själfgod. Jag vet bättre om henne än du. Mången storbonde har för henne, så fattig torpartös hon är, fått bränna sina kol förgäfvos. Det påstås, att hon har ett gammalt tycke, som hon aldrig öfverger. Det var en barndomsvän, en herrgårdsdräng, och fastän han hade i förväntan både gård och stora pengar, lämnade han en natt, utan någon visste därom, både henne, hem och allt, drog bort från bygden och har se'n dess aldrig hörts af. Det sa's, att hon låtit öfvertala sig svika sin lofven till honom och vända sin häg åt annat håll. Men då han var borta, hade hon ångrat sig och blifvit alldeles tröstlös. Glömma'n kan hon aldrig se'n dess, och hon väntar på'n än i dag och har gjort det i flera år. Så sägs det.»

»Det kan den tro, som vill», gentog Olsson, »likom någon nu för tiden skulle ta' slika kärleks-tankar så hårdt vid sig. Det var förr i världen det, inte nu. Åh nej, jag känner nog kjoltyget, jag, må ni tro. Sannt är förstås, att många ord har hon inte gett mig, men så många fler ögonkast, och vänta ni, slå vad hvad ni vill: när jag

slängt ut mina finaste krokare, skall det nog nappa på allvar, det kan ni lita på.»

Nu tilldrog sig något ovanligt. Arbetslagets enstöring blandade sig i samtalet, och det hade aldrig hänt förut. Han hade rest sig i hela sin längd och stod där nu hög och fruktansvärd. Sådan hade man aldrig förr sett honom. Han var likblek, ådrorna svällde å hans panna, ögonen lågade af gnistrande vrede, och i det han vände sig till den sist talande, kom det doft och hotande:

»För det fiskafänget är dina krokare allt för grofva, kom ihåg det, och kasta dem varligt, att dina egna ögon ej löpa fara, det vill jag råda dig, skräfvelhane.»

Därpå gick han, utan att den andre vågade säga ett ord.

En lång stund sutto arbetarne tysta och sågo på hvarandra med stora ögon, däri uttrycket af spörjande häpnad och bestörtning plötsligen aflöstes af ett annat, en aning, hvilken liksom lyfte en flik af slöjan öfver den mans hemlighet, som de så länge funnit oförklarlig och outgrundlig.

* * *

En härlig vårdags dalande aftonsol kastar sitt bjärta, röda sken längs utmed den nygrusade och rälsbelagda banan, hvilken som en snörrät linie, uppdragen efter linial, i ett vidsträckt perspektiv skär rätt igenom träsk och moras, mossar och ljungedar, björkhagar och hög, reslig barrskog, i hvilken den längst in fjärran genom en mot den lysande kvällhimlen konturskarp öppning slutligen försvinner i en dallring. På ömse sidor om den höga banvallen, där det första späda gräset redan tagit brodd, sticka axlägg, maskrosor och smörblomster upp sina gula hufvuden i liffull omväxling.

Nedanför i skogens gläntor lyser den hvita ängsullen i täta flockar emellan blåbärs- och lingonrisets grönskande tufvor, myggen stå i tätt stimm öfver träsket, den luckra jorden ångar af inneboende alstrande lif, och safven sjuder i knoppar och grenar. Sakta smyer aftonens vind med fläktar från björkar och granar, ljusa och skära, mörka och allvarliga, omgjutna af kvälldagerns rosiga sagoskimmer. I buskagen jublar häcksångaren, bofinken svarar på något afstånd, och längst in från skogsdjupet kommer trasten med en och annan kort, liksom försvagad drill, skärpt af stundens stillhet. Som dämpade af kvällens stilla, drömmande frid, men sjudande af obändig, spirande lust under den lugna ytan, ligga vårens nydanande krafter.

I dag, sedan middagsfristens uppträde bland kamraterna, har Börje ströfvat oroligt omkring, för första gången lämnande åsido en arbetsdags plikter och bestyr.

Å banvallen har han nu till sist under inflytandet af kvällens stämning, om han ock ej förmår ge uttryck åt dess mäktigt talande språk, slagit sig ned. Som denna år äfven den rörelse, hvilken nu behärskar hans inre. I detta lever äfven en liffull kraft, ett ungdomsfriskt och varmt pulse-rande blod, en själ med lidelser, som äfven kunna sjuda och jäsa under det så skenbart lugna yttre. Under aftonens lopp ha de vållat honom en svår strid med sig själf, och om han än, viljekraftig, i en viss mån lyckats kufva den inom sin höghvålfda, manliga barm, fortforo de dock ännu att röra sig på djupet af hans själ. Lugn till det yttre, besjälad af aftonens rogfivande frid, söker han nu att äfven kvarhålla denna inom sig själf.

Långt bort i skogen pinglar en koskälla, och en ungdomlig och klar om ock djupt vemodsfyllt kvinnoröst sjunger:

»Och inte vill jag sörja, men sörjer ändå;
han kommer nog igen om ett år eller två,
när rosorna de blomma, så blida.
Han kommer väl igen,
mitt hjärtas egen vän,
ty kärleken den vissnar ej så tida.»

Med spänd uppmärksamhet följer han sången, och ju mera han lyssnar, desto mera fuktig och skimrande blir glansen i hans ögon, desto blidare och vekare dragen. Men när sången är slut, skiftar ansiktets linespel hastigt om till en bitter och trotsig förtviflan.

Hans lättörda själ är nu åter i fullt uppror, känslorna i stormande kamp. Slutligen är den öfver, och dess seger faller sitt sista utslag:

Nej, nej! min tillitsfulla insats i mitt hopp om mitt lufs säkra lycka var och förblir en missräkning. Har jag hittills kunnat bära den ensam, skall jag ock visa, att jag är man att äfven kunna göra det framgent.

Han reser sig häftigt upp, och med beslutsamma steg vandrar han banan framåt. Ja, såsom denna nu låg färdig, klar och solbelyst, så hade äfven en gång för honom hans lufs stråk visat sig, belyst af lyckans och kärlekens lifgivande sol. Men ödet hade annorlunda velat, och hvem är väl herre öfver sitt öde. I obanade krokare och buktar hade hans lif gått sedan dess, i uppför- och utförsbackar, godt om stötestenar hade det äfven varit, men hur det än växlat, aldrig hade han lämnat ur sikte det rätta målet. Han längtade dit, när skulle han nå det? Han önskade ju förr, ju hellre.

Plötsligen förbytes hans inåtvända betraktelse af en rent yttre, som odelad fångslar hela hans uppmärksamhet. Längst bort vid synranden i banans öppning höjer sig ett stort, mörkt föremål, som kommer allt närmare och närmare. Hvad var detta? Ej ett gruståg, något sådant passerade ej linien vid denna tid på dygnet. Med ens står det verkliga förhållandet klart för honom i hela dess förfärande sanning. Det är en grusvagn, utan bemanning, tungt lastad, som af sin egen tyngd själf satt sig i gång och nu kommer rullande i svindlande fart utför den skarpt lutande linien. Store Gud! Hvad är att göra? Ej långt nedanför honom, där spåren afslutas ner i ett djupt bergschakt, är en hel arbetsstyrka i full verksamhet. Så många människors lif på spel!

Här är ej lång tid till besinning. Han hastar det fortas'e han förmår till en närliggande öfvergång. Där ligger ett upplag af blockstor timmer. Hvarje stock är lagom börda för fyra man. Jätten griper fatt i den närmast liggande stocken, och med öfvermänsklig styrka, sporrad af den öfverhängande faran, lyckas det honom i sista stund att få den tvärs öfver spåren. Ögonblicket därpå kommer vagnen, gör en våldsamt ansats högt i luften, ursparar, stjälpes och med hela sitt innehåll störtar den i flere hvarf under dånande buller utför bankens motsatta sida. Ögonvitnen, som handfallna på afstånd åsett den kritiska katastrofen, skyndade nu till. Faran är väl öfverstånden, men på bekostnad af ett människo'if. Det var Börjes sista kraftprof, det hade öfverstigit måttet af hans krafter. Utsträckt på marken låg han där, och blod flöt ymnigt ur hans mun. Ett blodkäril hade sprungit och den tillkallade järnvägs'läkaren kunde endast konstatera, att döden inträffat.

Så växla på endast några ögonblick lifvets och dödens skilda banor. Hans fråga nyss, var nu besvarad, hans önskan uppfylld, målet hunnet.

»Hvilken fulländad typ för en kämpe», sade läkaren med anatomens intresse, i det han såg upp

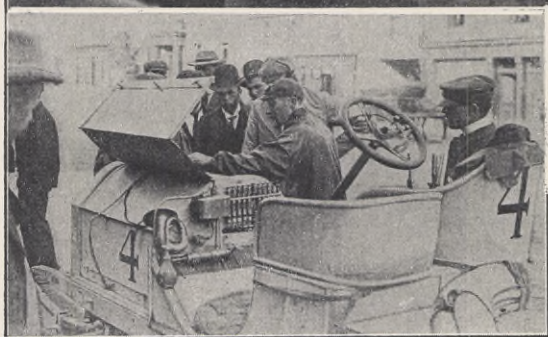
från sin besiktning af den liflösa gestalten, »så kraftfull och ändock så plötsligt bruten, midt upp i sin fullaste mannakraft».

»Ja», svarade en ingenjör, under djup rörelse, »en kämpe i allt, i ordets sannaste bemärkelse, som i sin lifsgärning i rättrådighet mer än de flesta, in i det sista omsatte de tänkvärda orden:

»Var hvad du kan, men var det helt och fullt.»

Under stora hedersbetygelser ombesörjde järnvägsbolaget hans sista färd..... Men där uppe i Bäckmyren var det en flicka, hvars förstånds ljus för alltid släcktes, samtidigt med att hans s'oft sänktes ned i grafvens mörker.

DEN STORA INTERNATIONELLA AUTOMOBILTÄFLAN OM GORDON BENNETTS PRIS.

Kliché: Bengt Silfverparre.

AUTOMOBILTÄFLAN:

Öfversta bilden visar starten den 2 juli. Den startande är Foxhell Keene.

Nedre bilden är ett ögonblicksporträtt af vinnaren, belgiaren Jenatzy, å en tysk automobil.

Tyskland vann första priset men Frankrike häddade trots detta sin framstående ställning inom denna tillverkning.

»PETITE MIGNON».

För HVAR 8 DAG af TH. RANDAL.

Då »Petite Mignon» kom till världen blef hon lagd i en vagger, utstyrd med siden och spetsar och vyssjad i sömn af en amma, hvars höghvålfda bröst var prydt med holländska smycken af silver och guld.

I dopet fick hon namnet Rafaela — då hennes högvålborna moder fann hennes lilla ansikte inramadt i de ljusa lockarne — ytterst likt en af Rafaela små änglar — men hon bibehöll dock sitt smeknamn »Petite Mignon» upp igenom hela lifvet.

»Petite Mignon» växte upp och blef en ytterst

fin och graciös liten varelse — men därtill äfven mycket nyckfull, bortskämd och trotsig.

»Petite Mignon» tyranniserade sin adligt födda guvernant på alla sätt och vis, gjorde narr åt faderns och moderns förfinade vanor och högfärdiga idéer och negligerade på det mest härresande sätt sitt förnäma von.

Däremot protegérade hon det lägre stående tjänstefolket, tog dem i försvar gentemot föräldrarne och hjälpte dem med mindre panningelån, då de behöfde sådana.

(Forts. sid. 676.)

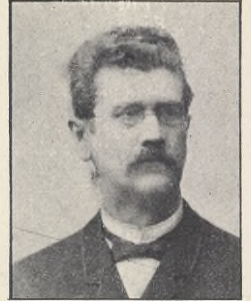
O. G. WAHLBERG,
borgmästare i Vimmerby sedan
1870, fyllde den 2 juli 70 år.

G. A. SELMER,
handlande i Stockholm, fyllde d.
3 juli 70 år. Mångårig ordförande
i Sthlms skridskosällsks styr.

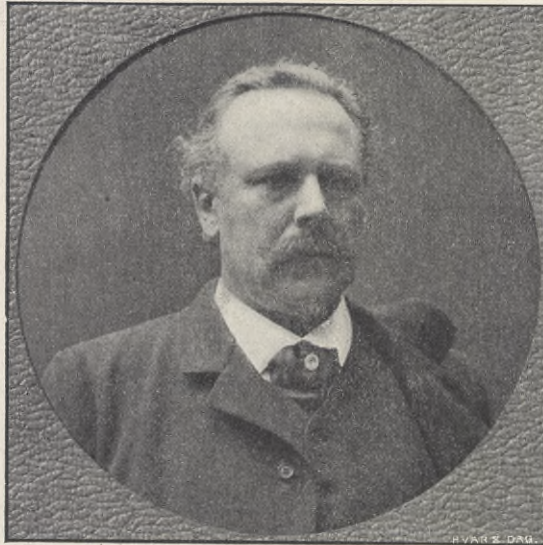
A. J. A. T. ROTH,
f. d. provinsialläkare, Sjöbo, fyllde
65 år den 5 juli.

P. E. WAHLMAN,
tullkontrollör i Gäfle, fyllde den
21 juni 65 år.

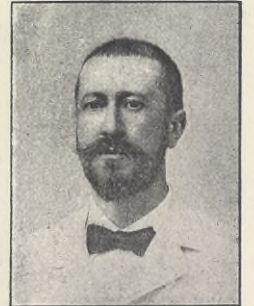
P. F. KOBB,
f. d. handlande i Göteborg, fyllde
den 9 juli 80 år.

JOHAN REINHOLD NORSTEDT.

60 år fyllde den 1 juli den framstående landskaps-
mälaren och etsaren *Johan Reinhold Norstedt*.

Född i Lunda, Västra Vingåkers socken, studerade han
i Stockholm och Paris, på hvilken plats han sedermera
upprepade gånger vistats i längre tid. Det är flere af de till
Fontainebleauskolan hörande mästarna, hvilka N. tagit
till förebild. Hans landskap och etsningar präglas af en
fin och vemodig känsla. N. finnes representerad både i
Nationalmuseum och Göteborgs museum.

C. SUNDELL,
med. doktor, undersökningsläkare
vid Sto. kholm's folkskolor, före-
läste vid folkskollärarekongressen
i Stockholm om skoleläkareinsti-
tutionen.

CL. F. ÖLANDER,
apotekare sedan 1812 i Sunne
fyllde den 7 juli 60 år.

KARL NORDMARK,
handlande i Göteborg, fyllde den
8 juli 50 år.

A. G. GYLLENSVARD,
landtbrukare, ledamot af Riks-
dagens 2dra kammare 1890—1899,
fyllde den 28 juni 55 år.

CARL A. LINDSTRÖM,
grosshandlare i Stockholm, fyllde
den 9 juli 50 år.

V. A. NYSTRÖM,
provinsialläkare i Lycksele, Vä-
sterbottens län, fyllde den 15
juli 50 år.

C. O. T. ÖRTENBLAD,
civilingenjör, verkst. direktör i
Fastighets A.-B. Drott, Stockholm,
fyllde den 30 juni 50 år.

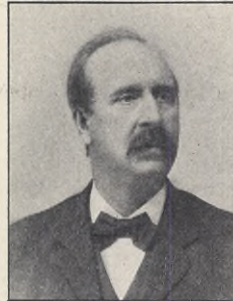
PORTRÄTTGALLERI

RUDOLF SJÖBERG,
direktör, innehafvare af Östermalms kemiska fabrik, Stockholm, fyllde den 15 juli 65 år.

H. A. DJUBERG,
Töreboda, öfveringeniör vid Göta kanalverk, fyllde 5 juli 60 år. Synnerligen anlitad kommunalman.

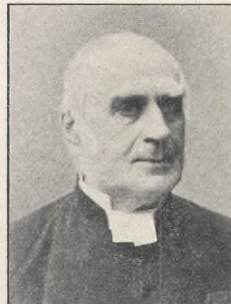
C. O. von PORAT,
lektor vid Jönköpings högre allm. läroverk, entomolog, stadsfullmäktigt, fyllde 60 år den 4 juli.

C. M. BERG,
bankkamrer i Örebro Ensk. Bank i Askersund, fyllde den 29 juni 60 år.

† **C. W. SPÅNGBERG,**
rådman sedan 1870 i Västerås, ordförande i Västerås' m. fl. städens hypoteksörening m. m., afled den 5 juli, 87 år gammal.

† **ERIC MOREN,**
f. d. öfverhofpredikant, kyrkoherde i Stora Tuna sedan 1869, teol. doktor, afled den 3 juli. Född 1819.

† **O. LUNDBERG,**
fil. kand., anställd vid Ångkvarns-A.-B. i Uppsala under 25 år, afled den 5 juli, 74 år gammal. År 1873 utgifvare af "Ill. Sverige"

† **O. M. WEIDENHIELM,**
major i armén, kapten vid Jönköpings regt:s reserv, afled den 1 juli. Född 1841. Ifrig främ are af landets frivilliga skytterörelse.

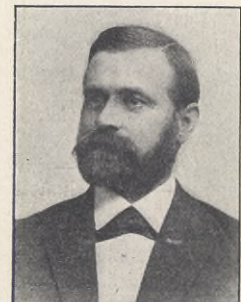
† **J. G. BJÖRKLUND,**
skriftställare, fil. kand., afled den 2 juli i Stockholm, 56 år gammal.

† **CARL JOHANSSON,**
byggmästare, afled i Lyckeby d. 27 juni, 55 år gammal. Inom sitt fack mycket anlitad.

† **C. O. HOLMER,**
provinsialläkare i Sotholms distrikt, afled den 28 juni, 50 år gammal. Sedan 1894 led. af svenska läkaresällskapet.

† **HEMMING ELIASSON,**
disponent för Vålbackens tegelbruk, Östersund, afled nyligen. Född 1855.

† **JOHN LARSON,**
f. d. kamrer vid Göteborgs Ut-skänknings-A.-B., Öbg, afled d. 7 juli. Född 1822. Kommunalman.

† **C. G. W. WETTERVIK,**
f. d. major och chef för Karlsborgs artillerikår, afled i Göteborg den 10 juli, 59 år gammal.

J. G. SJÖDEN,
landsfiskal, en af Sollefteå mera bemärkte personer, afled den 3 juli, 55 år gammal.

† **G. G. GRAFSTRÖM,**
extra provinsialläkare i Klintehamn, afled den 1 juli en ålder af 39 år.

(Forts. fr. sid. 673.)

Då »Petite Mignon» skulle konfirmeras gick hon först och läste »privat» hos prästen — och därnäst gick hon alldeles ensam fram i kyrkan — som på konfirmeringsdagen var till öfverdåd prydd med kostbara blommor och växter.

Efter högtidligheten var prästen inbjuden till den lukulliska familjedinären, och då han under denna reste sig upp och höll ett längre, blomstersmyckadt tal för konfirmanden, fattade hon sitt glas och svarade:

»Käre herr pastor, det är mycket vackert hvad ni där säger, men det förvånar mig, att ni, som en Herrrens tjänare, hvilken predikar likställighet inför Gud kan tillåta att jag afsöndras från alla de öfriga läsbarne och konfirmeras med en prakt och ståt, som närmast liknar en teaterföresällning. Hade jag varit som ni, herr pastor, så hade jag sagt: Antingen konfirmeras flickan tillsammans med de öfriga barnen, eller också vill jag icke ha' med saken att göra!»

»Petite Mignons» mamma blef hvit långt ned på den blottade, diamantprydda halsen — och »Petite Mignons» pappa blef röd uppöfver de utstående öronen och prästen såg ut som om han tagit allt för mycket för sig af de delikata ättiksgurkorna, under det att »Petite Mignon» med största smnesro åt sin kyckling.

Det är icke »comme il faut» att gråla på barnen i gästers närvaro — därför tego »Petite Mignons» föräldrar — men de fördubblade samtidigt sin älskvärdhet gentemot den illa åtgångne själsörjaren.

Nu var »Petite Mignon» stor och skulle införas i sällskapslifvet. Föräldrarne hade redan ett storartadt parti i kikaren åt henne — och ansträngde sig därför till det yttersta för att göra sin dotters »entré» så lysande som möjligt.

Den stora dagen var inne och pariserdräkten från Worth låg väntande inne i toalettrummet.

»Petite Mignon» kom in friserad — färdig att krypa i »stassen» — men då hon fick syn på den oerhörda massa af brusande siden, chiffon, spetsar och band som betäckte dräkten, utstötte hon ett litet kort skratt, kastade röben åt kammarjungfrun och bad henne hämta fram en enkel, hvit klädning.

Iförd denna — invecklad i en extravagant soupé-kappa — åkte hon i sällskap med sina föräldrar till festen.

Dessa hade redan stått och väntat en stund, då »Petite Mignon» kom ut från kapprummet iförd sin hvita dräkt.

»Men hvad är det för en dräkt?» utbrusto de båda på en gång.

»Det är den dräkt, som passar bäst för mig!» svarade hon kort.

»Jag går icke in med dig!» protesterade »Petite Mignons» mamma.

»Så går jag ensam, ma mère!» svarade den unga flickan lugnt och gick förbi henne.

För att undgå skandal, följde »Petite Mignons» föräldrar efter — röda och skamsna öfver dottrens tarfliga toalett.

Men »Petite Mignon» gjorde furore i sin hvita spetsklädning. Alla funno henne söt och chic och ministern — föremålet för föräldrarnes dröm — inledde genast en konversation med henne.

Han fann henne både originell och intressant — i synnerhet då hon utvecklade sina likställighetsteorier för honom.

»Men, min kära fröken, ni är ju en fullständig socialist!» utbrast han slutligen, halft road, halft förargad. »Hvad säger edra högvälborna föräldrar om dessa edra åsikter?»

»Mina föräldrar!» hon log en smula bittert. »De känna intet till mitt inre lif — de tänka endast på att få mig riktigt superfint gift — och — tilllade hon, med sin öppna, klara blick riktad på honom — »jag tror att ni är målet för denna deras ädla sträfvan!»

»Jag! Ser man på!» Den fulländade världsmannen och diplomaten skrattade en smula generad. Han kände sig förlägen inför »Petite Mignons» rättframma ord och klara blickar.

»Och ni då, fröken?» sporde han lågt. »Huru ställer ni er gentemot edra föräldrars ansträngningar?»

»Jag! Jag gifter mig blott med den jag håller af — så må han för mig gärna vara skorstensfejare!»

*

Det blef sommar och »Petite Mignon» reste med sina föräldrar till en ytterst elegant badort. Händelsevis uppehöll ministern sig just där för att rekreera sig efter den ansträngande vintern.

Han talade mycket med »Petite Mignon» — dansade med henne på soiréerna — och spelade »tennis» med henne hvarje dag.

»Petite Mignons» föräldrar strålade. Och badgästerna sågo redan i andanom »Petite Mignon» som ministerfru.

En dag infann sig också »hans excellens» hos »Petite Mignons» pappa och anhöll om Rafaelas hand.

Med förtjusning gaf han sitt samtycke, men då han en stund därefter kallade »Petite Mignon» in i sitt arbetsrum för att gifva henne sin välsignelse, väntade det honom en stor öfverraskning.

»Nå, »Petite Mignon», hvad säger du nu?» började han förnöjdt.

»Hvad jag säger!» genmålde den unga flickan lugnt. »Jag säger, att det är tråkigt att jag måste gifva ministern ett afslag, men jag gifter mig endast med den jag håller af — och det vet ministern lika så väl som jag! Jag sätter oerhördt stort värde på ministern, men älska honom, det gör jag ej!»

»Men flicka då!» skrek fadern. »Vill du förstöra hela din framtid?»

»Nej, det är just det jag icke vill!» genmålde hon lugnt. »Och jag tillåter heller icke att andra göra det för mig!»

Så gick »Petite Mignon».

Föräldrarne rasade — till trots för sitt högvälborna von.

De hotade att göra »Petite Mignon» arflös och skänka hela den oerhörda förmögenheten bort till främmande medan de ännu lefde.

»Ja, bara ni ville göra det!» sade hon, alldeles oberörd af det fasansfulla i denna handling. Så fick jag min önskan uppfylld — att få komma ut och arbeta för mitt uppehälle.

Men »Petite Mignons» föräldrar behöllo vackert sina pänningar, och »Petite Mignon» själf måste stanna hemma och göra les honneurs i de grefliga gemaken, tills hon en vacker dag gaf sin hand åt en ung, men fattig författare.

»Petite Mignons» pappa och mamma resignerade. De visste af erfarenhet att hvad »Petite Mignon» ville, det ville hon.